

IMPULS

NR. 1 MARTS 1994 23. ÅRGANG
SCT. GEORGS GILDERNE I DANMARK

INDHOLD:

Næste kærlighed	1
Udgifter landsgildeledelsen	2
Det er ikke altid så let	2
Kan jeg mon leve op til gildets forventninger	3
Gildemesterstævne 1994	4
Hvad har gildet betydet	4
Du skal aldrig ærgre dig	6
Hvad vil det sige at blive integreret ...	7
Drømmen om en verden	8
Erindring og hukommelse	9
Støtanker	11
Hvad er retværdighed	11
Glædesserum	12
Sandhed • retfærdighed	12
Jeg holder så meget af dig	14
Næstsidste nyt	14
Aktuelle adresser	15
Seniorløb	16

NB

Udgifter i forbindelse med
landsgildeledelsens deltagelse
i gildearrangementer 2
Gildemesterstævne 1994 4

Næste kærlighed

Næstekærlighed er en underlig størrelse. Det betyder sådan set bare, at vi skal føle med og tage os af vor næste. Men hvem er det?

Ja, her kommer det individuelle ind! Nogle mener, at deres næste er familien - manden, konen, børnene, forældrene, ens søskende - og ikke andre. Andre tror, at »min næste« kun er én person - f.eks. ægtefællen. Atter andre opfatter det sådan, at ens næste er en person, der skal hjælpes - f.eks. en tilskadekommet i trafikken, eller en gammel dame, der skal

hjælpes over vejen. Og andre igen mener, at kun danskere kan være »min næste«.

Og det er altså forkert!

»Min næste« er ikke den »nære« person - ikke én bestemt person - ikke den forulykkede - ikke den gamle dame - ikke nødvendigvis en dansker.

Nej - det er *alle mennesker* på hele jorden!

Nu kan man så spørge: Hvordan kan jeg føle med og tage mig af alle mennesker på hele kloden? Det er jo fysisk umuligt! Ja, det er det - men det forlanges heller ikke af os, at vi skal flyve og farte rundt i hele verden for at tage os af alle. Det kan man ikke.

Og derfor er det netop vigtigt, at man tager sig af de mennesker i lokalsamfundet, der har brug for det. Det er ikke sikkert, du kan se det på dem - de har ikke nødvendigvis synlige sår. Det kan være, de bare har brug for et klap på skulderen, eller et knus - eller bare én, der vil lytte til dem.

Og det behøver ikke at være danskere, der har brug for denne »psykiske førstehjælp« - der er mange andre.

Husk det, næste gang du hører tale om eller tænker på »din næste«.

*Charlotte Kristensen
set i Gjøngeposten, 17. Sct. Georgs Gilde i
København.*

Udgifter i forbindelse med landsgildeledelsens (LGL) deltagelse i gildearrangementer

Til jeres orientering kan det oplyses, at når medlemmer af LGL deltager i forskellige møder og sammenkomster arrangeret af gilderne, så betaler LGL udgifter i forbindelse med transporten, medens gildet afholder udgifter til fortæring og eventuel overnatning. Dette gælder også når det drejer sig om internationalt gildearbejde, uddannelse eller PR.

Hanne Monberg

Det er ikke altid så let

Det er ikke altid så let
at bede om undskyldning
at begynde fra begyndelsen igen
at indrømme en fejltagelse
at bede om råd
at gøre mere end man er nødt til
at tænke først og handle bagefter
at lære af sine fejl
at acceptere kritik, berettiget eller uberettiget
at sætte sig i et andet menneskes situation
at tilgive og glemme

Men det betaler sig altid

*Fra Andreaskirkens blad, set i
Gildefantens, Sct. Georgs Gilde i
Holbæk*

»Kan jeg mon leve op til gildets forventninger«

Her i marts har mange af vore gilder presset eller lokket en eller flere til at påtage sig en post i gildeledelsen, og især har mange nye gildemestre svære betæneligheder. I maj kommer turen til distrikts- og stads-gildeledelserne.

Mange gilder har heldigvis ikke besvær med at rekruttere nye ledelsesmedlemmer eller genvælge en eller flere for endnu en periode. De steder, hvor det er svært, er det som regel usikkerheden om at kunne udfylde opgaven, der er problemet, selv om det er arbejdsbyrden, der får skylden.

Ledelser er for mange mennesker noget svært noget at påtage sig, og det er også svært at søge råd og vejledning hos mere rutinerede ledere i gildebevægelsen, fordi det er svært at sætte præcise ord på, hvad det er for råd, man har behov for.

Jeg tror, at *lederevne* i virkeligheden består af en stor portion vilje til at samarbejde tilsat nogle få enkle teknikker, som vi alle kan lære at bruge efter behov.

Giver du klart udtryk for dine hensigter og forventninger?

Du må aldrig tage for givet, at andre kender eller kan gætte dine hensigter.

Hvis du selv ved, hvad du vil som leder i en given situation (og det ved du forhåbentlig), så kan du også fortælle dine omgivelser det.

Det samme gælder forventninger. Vi bruger måske for mange kræfter på at opfylde forventninger, som slet ikke er der, og det er spild af tid og energi.

Tilfredse gildebrødre - kan jeg mon være så heldig?

Heldet skal man ikke foragte, men det er svært at planlægge med.

Lad os i stedet afprøve en lille filosofisk påstand, der lyder: *»Tilfredshed er en tilstand, der opstår, når forventninger bliver opfyldt.«*

Hvis det er rigtigt, er det så også rigtigt at sige: *»Mennesker, som ingen forventninger har, kan heller ikke blive tilfredse.«* - ?

Jeg tror, at begge udsagn er rigtige. Hvis vi vil have tilfredse mennesker omkring os, skal vi give dem forventninger, som vi er nogenlunde sikre på at kunne opfylde. Det er ikke nok at sige, at du vil gøre dit bedste - du skal sige, **hvad** du vil gøre.

Så giver du nemlig dine gildebrødre nogle konkrete forventninger, og de vil blive tilfredse i takt med, at du opfylder de forventninger, du selv har givet dem.

God fornøjelse med hvervet som nyvalgt eller genvalgt gildeledelsesmedlem.

Ole Olesen
provincialmester
Storkøbenhavn og Bornholm

Gildemesterstævne 1994

Gildemesterstævnet afholdes lørdag-søndag den 17.-18. september 1994, på Esbjerg Kursus- og Conferencecenter, med start lørdag kl. 13.30 og slut søndag kl. ca. 14.00.

Gildemesterstævnet er for alle gildemestre, stads- og distriktsgildemestre, provincialmestre, LGL samt enkelte andre særligt indbudte.

Hvis gildets eller stads-/distriktsgildets mester ikke kan deltage, kan en anden repræsentant for gildet deltage i stedet.

Pris kr. 625,- incl. stævnegebyr, overnatning, middag lørdag aften, morgenmad søndag samt diverse kaffe og te serveringer.

Frokost lørdag og/eller søndag koster yderligere 110,- pr. gang.

I de næste numre af Impuls vil der komme mere om stævnets program, tilmeldingsfrist og -betingelser.

Husk at reservere dagene.

LGL glæder sig til at se rigtig mange gildemestre i Esbjerg den 17. og 18. september 1994 - og vi tror på, at vi får endnu et godt stævne i Esbjerg.

Med gildehilsen
Søren Adeltoft

Hvad har gildet egentlig betydet for en? - Har det haft indflydelse på ens liv?

Ved Sct. Georgs Gildet i Kertemindes 45 års jubilæum i september 1993, holdt Arne Novrup 5. minutters Sct. Georg. Arne kunne samme dag fejre sit 45 års jubilæum sammen med »Jubi«.

I gennem 45 år har der været perioder, hvor Jubi og jeg for sjældent har været i gildet, der

har været mange ting, der forhindrede os i at møde. Nogle af vore bekendte har undret sig over, at vi så ikke tog konsekvensen heraf, og meldte os ud - hvorfor bruge penge på det?

Den tanke har vi aldrig haft. Vi opdagede, at selv om vi periodevis var overvejende passive, havde de aktive perioder gjort, at vi hele tiden følte os som gildebredre. En ting, der ikke ændrer sig, selv om man ikke er regelmæssigt til stede på mødeaftenerne, er det varme kammeratskab, man nyder i hverdagen, når man løber på sine gamle gildekammerater. Vi kender hinanden på en særlig måde - der er grobund for bedre forståelse for hinanden.

Det at kunne åbne sig overfor hinanden, at kunne fremkomme med sine synspunkter og tanker og vide, at man ikke vil blive latterliggjort, men mødes med respekt, det er en

stor ting, der baner vejen for noget positivt. Viser vi hinanden respekt, giver det en følelse af frihed i samværet, som vi alle kan have hårdt brug for.

Ordet frihed er for de fleste af os noget meget væsentligt, men også et ord, der misbruges meget. For frihed er jo ikke, som nogle lader til at tro, at man bare kan sige og gøre, hvad pokker man vil.

En prøvesten for det frie menneske er, om man, når man står frit, har en vis orden på sig selv - har et mål, man føler sig bundet til, så friheden ikke kun opløser sig i individualisme og ansvarløshed. Man bør være frivilligt bundet til sin samvittighed!

I det demokratiske samfund tales der meget om treklangen: *Frihed - lighed og broderskab*, men hvor ofte anvendes ikke friheden af de frigjorte til at mele deres egen kage, og hvis ligheden blot defineres som det, at der ingen forskelle må findes mellem mennesker, så er det blot en floskel.

Men *broderskabet*, synes jeg, er et centralt ord i treklangen, for hvor broderskab findes, er der også lighed - ikke i matematisk forstand, men vi er *ligeværdige*, som mennesker med alle vore forskelligheder. Og i *broderskab* findes også en slags frihed - ikke den løbske og anarkistiske, men en frihed, der er bundet af hensyntagen til hinanden.

Ud fra broderskabstanken bliver der mening i *frihed, lighed og broderskab* - fordi det sidste simpelthen kræver de to første!

Som mennesker - som kammerater - skulle vi gerne føle forpligtethed over for hinandens meninger; så kan vi i al vor forskellighed give hinanden nye tanker og inspiration.

En styrke er det i mine øjne netop, at vi i både spejder- og gildebbevægelsen, socialt og uddannelsesmæssigt spænder så vidt. Det kan give spændinger, men samtidig ligger netop heri også kimen til forståelse - og dermed

tolerance. I behersket uro, er der liv og mulighed for en større spændstighed og dristighed i ånden, der er langt at foretrække for den rolige og mætte tilfredshed, der let forfalder til, hvis man kun færdes i sit eget miljø.

Går vi så ud over gildet og gildekammeratskabet, ud i samfundet i dag, så har vi netop der brug for nogle af de før anførte ting - åndelig spændstighed, tolerance og samhørighed - for at komme videre.

Hvad har vi haft ud af at være gildebrødre?

Ja, vi har begge haft den fornøjelse at være gildemestre. Vi var meget unge dengang, og vi var meget nervøse og ydmyge over for den opgave. De, der kender os i dag, vil nok have svært ved at forestille sig, at vi begge var meget nervøse for at tage ordet i en større forsamling, derfor følte det som et uhyre pres, at skulle holde gildemestertaler. Det kan man ikke gøre, uden at man kommer til at blotte sit sind og sine tanker. Det var noget, man ikke syntes, man brød sig om over for en gruppe relativt fremmede mennesker. Men når man så opdagede, at man kunne være fuldstændig tryk ved sine kammerater, at man blev opmuntret eller fik positiv kritik, så fik man i rigt mål belønning.

Rent faktisk fik det stor betydning for os, at vi turde åbne munden i en større forsamling. I vort senere arbejde i Odense, var det en absolut forudsætning, at beherske dette.

Hvis vi skal gøre op, hvad vi synes, er det væsentligste i gildet - det, man ikke kan undvære - så bliver det gildehallen. Det har vi tidligere talt en hel del om - og det er uforandret.

Hvis nogen synes, jeg ser bort fra så mange andre værdifulde ting, så vil jeg sige, at mange af disse ting simpelthen rummes i og udspringer fra gildehallen.

I den stilhed, der er i gildehallen, hvor kun een taler ad gangen, og hvor der er skabt en

ramme, som gør, at man lytter med særlig åbent sind, *der* finder man kammeratskabets bedste grobund. Her lærer man noget, om den der taler, hvad der giver mere nært kendskab og større forståelse for personen. Det er også noget, der er med til at nære fællesskabsfølelsen, når man ved, hvad andre rummer og står for.

Man ved, at man netop i gildehallen kommer nærmere på hinanden, end man ville komme ude i hverdagen.

Her har vi de fælles oplevelser og det trykke samvær, som giver mulighed for frugtbare meningsudvekslinger senere.

Her er følelsen at, at vi i sandhed er hinandens lige - ikke i den forstand, at vi er lige kloge eller har samme meninger, men sådan, at vi alle kan komme frem med vore anskuelser på lige fod, uden angst for at blive latterliggjort. Derfor kan vi give noget af os selv, og det er gildet, når det er bedst.

Så skabes der meninger, som vi alle føler os ansvarlige for, og det er sundt at skulle tage stilling og føle ansvar.

Egentlig kan det nok undre, at vi når til denne konklusion. Vi må nok indrømme, når vi skal være ærlige, at i starten finder man nok gildehallen lidt halvkømt. På det tidspunkt finder man nok de almindelige møder for de bedste - her møder man kammeratskabet, lægger planer o.s.v. - men, det er jo ikke væsentligt anderledes end i mange andre foreninger.

Det, der gør gildet anderledes, er gildehallen, med gildemestertale og 5 minutters Sct. Georg.

Gildemestertalen, hvorefter en person fremlægger tanker, som vedkommende igennem en tid har arbejdet med og nået til en konklusion på - *her* møder vi den enkelte på en helt anden måde end i bare kammeratligt samvær.

Man skal ikke altid kun spørge om, hvad gildet har betydet for dig - man skal også

some tider spørge om »hvad har du betydet for gildet«.

Det er jo svært selv at svare på, men vi ved jo, at i de unge år, var vi meget aktive i gildet - i gildemesterperioderne var vi meget aktive - i Jubi's gildemesterperiode lagde vi grunden til spejderhuset o.s.v.

Men det må være ganske naturligt, at det ændres med årene - nye generationer kommer til og betyder, at gildet vil bestå - og det er godt.

...

En stor tak til gildemester Ellen Nygaard, for at hun sendte dette 5. min. til Impuls. Husk, hvis du støder på et godt 5. min. eller en gildemestertale, der fortjener anden udbredelse end de minutter, der bruges i gildehallen - ja, så prøv at sende det til enten Sct. Georg eller til undertegnede.

red

Du skal aldrig ærgre dig

Efter et gammelt digt ved Lili Hübschmann

Jeg sad engang i Lübeck
i et gammelt Hanse-hus,
fra katedralen nær ved lød
et mægtigt, klangfuldt brus
af skønne klokketoner ...
og på væggen læste jeg
et digt af Rudolf Tarnow -
det har fulgt mig på min vej.

Hver gang, en »fare« truer mig
af ærgrelsernes spind,
da tænker jeg på dette digt,
som lever i mit sind,
det nynner, og jeg hører end
det skønne klokkespil:

»Lad være med at ærgre dig!
Du kan det, hvis du vil!«.

»Du skal aldrig ærgre dig,
det er det ikke værd,
men søg det lyse på din vej,
alt smukt og godt du ser. -
Fandt du måske, at den og den
var fåbelig, ja, skør,
så husk: Enhver kan griller få,
du selv bli'r stundom ør!

Du skal aldrig ærgre dig,
det tjener intet godt,
og det vil bare skade dig
i stort såvel som småt.
Det vil kun sløre til dit blik
som damp og skorstensrøg
så ej du ser den smukke fugl,
som tæt forbi dig fløj.

Lad aldrig uret ærgre dig,
bliv ikke trist og sur,
nej, vend det ryggen, gå din vej,
en lang og dejlig tur.
Husk på: Dit liv er kun så kort,
men dødens nat er lang -
le ærgrelser og uret bort
og syng en munter sang!«

*set i Gildekontakten, Odense og
Signalhornet, Assens*

Hvad vil det sige at blive integreret

*...Integration bliver kun vellykket, hvis både
mindretallene og flertalsbefolkningen i
fællesskab bestemmer, hvordan det skal foregå
...*

At blive *integreret* vil sige at blive indpasset
(på en eller anden måde) i samfundet. Begrebet
anvendes i forskellige sammenhænge, alt efter
om det er matematik eller samfundsforhold.
Når vi taler om at blive integreret i et andet
samfund (med en anden kultur), er der
forskellige måder at blive integreret på -
forskellige integrationsformer:

- a) *man kan blive ligesom de indfødte
d.v.s. en ensidig tilpasning, hvor man
antager de andres måde at være på.
Det kaldes assimilation. Man kan fri-
villigt vælge at lade sig assimilere,
eller man kan blive tvunget til det. Og
det kan gå hurtigt eller langsomt, alt
efter den enkeltes og samfundets
ønsker.*
- b) *Man kan fastholde sin oprindelige livs-
form og leve parallelt med eller adskilt
fra det øvrige samfund, man kan
fastholde bestemte dele af sin livsform
adskilt (f.eks. religion), eller man kan
bo, arbejde o.s.v. i særlige områder.
Det kaldes segregation eller adskil-
lelse. Det kendes f.eks. fra Sydafrikas
apartheidspolitik, men det kendes
også - i et vist omfang - i andre lande.
De sorte, italienske, kinesiske eller
puertoricanske ghettoer i USA er ek-
sempler. Men også i Frankrig, England*

og Tyskland kan man finde områder, hvor der næsten udelukkende lever én bestemt etnisk gruppe eller nationalitet.

- c) Da den store indvandring til USA foregik i 17-1800 tallet, var der mange, der talte om smeltedigel-integration. De forestillede sig, at forskellige nationaliteter og etniske grupper efterhånden blev smeltet sammen til én ny etnisk gruppe, nemlig amerikaneren. Men det var som bekendt ikke så let, og det er da heller ikke den måde, USA i dag er udviklet på. Men mange amerikanske integrationsforskere har arbejdet meget med denne teori.
- d) Endelig er der den form for integration, hvor man både bevarer (væsentlige dele af) sin oprindelige baggrund og optager (væsentlige dele af) det nye samfunds måde at leve på - pluralistisk integration. Også det er meget vanskeligt, bl.a. fordi det kræver, at man selv ønsker at bevare (dele af) sin baggrund, f.eks. sprog, religion og traditioner, og at det nye samfund giver mulighed for det.

...

Når man vælger mellem disse fire forskellige former for integration, skal man være klar over, at de forskellige indvandrere eller flygtninge kan ønske de forskellige integrationsformer. Og de kan ønske dem i forskelligt omfang, for de fleste dele af deres tilværelse, i forskelligt tempo, og måske også ønske forskellige former på forskellige tidspunkter af deres tilværelse. Man kan f.eks. godt forestille sig, at en ung indvandrer i en periode ønsker at blive meget dansk (assimileret), mens vedkommende på et senere tidspunkt ønsker at fastholde mest muligt fra oprindelseslandet.

I »Den kulturelle udfordring« af Ole Hammer (1989) kan man læse mere om integration.

set i Laugsposten, 1. Sct. Georgs Gilde i København

Drømmen om en verden

Forestil dig en verden
en verden
uden krig
uden sult
uden fattigdom.

En verden
hvor ingen er overflødige
hvor ingen hersker over andre
hvor ingen bliver udnyttet.

Tænk på en verden
hvor alle er lige meget værd
hvor alle elsker deres job
hvor der er brug for alle.

Verdenen
hvor alle er trygge
hvor ingen er fjender
hvor alle er lykkelige
hvor ingen har mere end andre
hvor alle er venner.

Drøm om en verden
hvor alt andet bliver godt
og livet i sig selv
gør livet værd at leve.

Drøm om en verden
og gør den til virkelighed.

Kirsten Thorsen, 3. gilde
Set i Vadestedet, Sct. Georgs Gilderne i
Vejle

Erindring og hukommelse

Jo ældre man bliver, desto mere værd har det, at kunne huske. Erindre kan man sagtens. Erindringerne fra før eksempel barndommen passerer igennem ens bevidsthed, endda mere festlig, ja ligefrem nymalede. Erindringen er der altså ikke noget i vejen med.

Men med hukommelsen er det straks sværere. Det lyder jo så let at sige, det er på grund af alderen, yngre mennesker er også ret ofte glemsomme. Selvfølgelig spiller alderen en rolle, men problemet er også rent teknisk. Arkivet bliver større og større år efter år, samtidig med at ens hurtighed ikke er den samme som i ungdommens vår, derfor har man heller ikke den samme mulighed for lynhurtigt at finde den enkelte ting frem fra arkivet, der kan gå lidt tid, for i det arkiv, jeg tænker på, står tingene ikke i alfabetisk orden.

Det siges, at i stedet for at hente hjælp, skal man blot vente til det selv dukker op, ellers vil hukommelsen blive ringere og ringere.

Men som de »voksne« vi er, prøver vi på ikke at virke helt »yt« ved at bruge en næsten uundværlig ting - nemlig huskeseddelen - til ting, der skal huskes her og nu, hvis vi altså ikke glemmer den.

Ruth.

Set i Budstikken, Sct. Georgs Gildet i Bagsværd

Tale til jubilarene ved gildets 50 års jubilæum 11. december 1993

Denne tale rummer meget godt - og de personlige ord til de to jubilarer Harry og KH dækker gildebevægelsen - og mange gildebrødre.

Hvis nogen skulle have glemt det, så fylder vort gilde i morgen 50 år. Selv om det er en skæbne, der er overgået adskillige foreninger og organisationer, er det alligevel flot, for der er forskel på at holde liv i en forening med et konkret formål, som f.eks. en boldklub, og så bevare en organisation som vores, der bygger på ideer.

Det er det, fordi de ideer, der er fremherskende i samfundet, hele tiden skifter, og især i de sidste 50 år, har været hele kompasset rundt et par gange. Denne udvikling stiller krav til en idebaseret organisation om, hele tiden at forholde sig til tidens tanker uden at gå på kompromis med det, der er umisteligt i vores grundlæggende mål og idealer. Det har været gildebevægelsens store fortjeneste, men også problem at holde denne balance. Og det er der grund til at fejre.

Men det, der er mest grund til at fejre, er, at vi samtidig har to gildebrødre, KH og Harry, der har 50 års jubilæum.

Der findes mennesker, der siger, at man altid kan få jubilæum, hvis man begynder tidligt nok på en ting, og lever længe nok, samt at et jubilæum kun er udtryk for, at man ikke har haft initiativ nok til at søge nye udfordringer.

Det er selvfølgelig noget forfærdeligt sludder. - Og her må jeg vende tilbage til min udlægning om de skiftende ideer.

For jeg tror, at I to jubilarer vil give mig ret i, at det gilde, I var med til at stifte for 50 år siden, kun ligner dagens gilde på de grundlæggende ideer. Derfor ville den initiativløse, der ikke ønskede forandring, ikke kunne føle sig hjemme i vor organisation i 50 år. Det kan kun folk, som jer to, der har initiativ og dynamik nok til, at ændre både jer selv og gildet i takt med de krav tiden har stillet.

Og så er det i grunden sjovt, at det er et par som jer to, der sidder her som jubilarer i dag.

I udtrykker nemlig i jeres forskelligartethed netop noget af det, jeg har været inde på tidligere.

I er begge dybt forankrede i de idealer, der er spejder og gildebevægelsens grundlag. I er også begge dybt forankrede i den nationale tradition, der naturligt nok i 1943 spillede en større rolle, end den gør i dag.

Og så ejer I begge den trofasthed og pligt troskab, der er så altafgørende for at få et gilde til at fungere. Aldrig gik man forgæves til jer - eller jeres hustruer, for den sags skyld, for de hører i allerhøjeste grad med i billedet, - aldrig gik man forgæves, hvis et eller andet skulle ordnes. Uanset om der skulle males i Å, stås post eller passes tombola. Altid var I parate til at tage jeres del af arbejdet - og lidt til.

Men så hører ligheden også op. For så er I så forskellige, at I er med til, at give gildet den spændvidde og menneskelige rigdom, der er med til at gøre det bevaringsværdigt.

Jeg kan bedst beskrive, hvad jeg mener, ved at tage udgangspunkt i en af de mange gange, vi har arbejdet i Å.

Harry kommer farende i noget af hjemmevernets vintermundering, der strengt taget ikke er beregnet til at male Åhytter i - KH kommer i et pænt aflagt jakkesæt.

Harry maler store flader med store pensler og ruller, og trods rigeligt med aviser og afdækningsplast, kan vi altid se, hvor han har været. Men det går stærkt, og det varer i regelen ikke længe før han kommer og siger: »Det var det! - Hvad skal jeg så lave?«.

KH maler med små pensler, og der er ingen ekstra afdækning, hvor han arbejder. KH er uovertruffen til at male sprossevinduer. Den eneste, der kommer på siden af ham på det felt, er hans søn.

Harry har vi haft fornøjelsen af - og problemerne med - i alle 50 år. Du har trådt dine spejderstøvler på sydhavsøerne, nærmere betegnet Falster, hvor der er så fladt (passer ikke, red.) at du i Assens naturligvis bosatte dig på »Bakkebo«. Det er nok også denne eksotiske oprindelse, der har givet dig udlængsel i blodet, så du stadig drives til rejser til destinationer i det sydlige udland, som f.eks. Kupfermühle, Pösch og Duborg.

Ud over de ting jeg allerede har nævnt, har du i gildemæssig henseende gjort dig bemærket med en gildemesterperiode i 50'erne, og ved, at det er din fortjeneste - og din alene, at vi fik oprettet Mogens Jensens Fond. Det var en indsats, der har bragt megen glæde, og som fremtidens gildebrødre vil påskønne.

- og så er der lige den med: »Så svinger vi...«, den hører også med til billedet af dig.

KH, du så dagens lys i Viborg og flyttede senere til Odense. Det gav dig mulighed for, at optage det bedste både af den jyske og den fynske folkekarakter. Fra jyderne fik du det seriøse, og fra fynboerne tog du humoren. De to egenskaber, der hos dig er forenet på en sjælden heldig måde.

Du har ikke kunnet gøre dig bemærket her, hele dit 50'årige gildeliv, for i 31 år, fra 1946 - 77, havde vi dig udlånt til Horsens.

Og vi må sige, at du repræsenterede Assensgildet godt derovre, du nåede både at

være gildemester og stadsgildemester. Men ikke nok med det. Du tog også højde for, at alt ikke gik i stå her i byen. Du sendte nemlig junior tilbage, og sørgede for, at han, i dit fravær, tog sig af gildet.

Sådan skal det være - orden i sagerne.

I har begge været et par dejlige mennesker at være sammen med, og jeg vil slutte med, på hele gildets vegne, at sige jer tak for jeres indsats og for gildebevægelsen gennem de 50 år.

Christian Skov

Strøtanker

Det er vinter, - det er koldt, - naturen er gået i hi, og dog, - når man går sig en tur, det være sig ved stranden eller ved en af de mange moser i nabolaget, så fornemmer man alligevel at livet går videre - det er som om naturen venter på at vågne igen. Man fornemmer, at det vil blive forår igen. Fuglene er der, men de siger ikke så meget, kun når de er nødt til at gøre opmærksom på deres tilstedeværelse. Nu er det kampen for at overleve, det drejer sig om.

Har vi mennesker det på samme måde? Måske lidt - vi holder os til de hjemlige sysler, vi kommer ikke så meget ud, men vi kommer ud - ja, så har vi også *der* lov

til at filosofere over livet, som det nu former sig. Vi finder måske løsninger på problemer, som vi ikke fandt nogen løsning på, da de opstod.

Vi kan, som de tænkende mennesker vi er, resonere os frem til løsninger. En eller anden tænker måske: »Hvor vil han hen med disse betragtninger«? - kun det, at det måske var en ide at gå en tur, om ikke andet så for at få lidt frisk luft - for at få sindet luftet ud...

F.

*Set i Laugsposten, 1. Sct. Georgs
Gilde i København*

Hvad er retfærdighed

Der er så mange ting, man kan undre sig over. Universet f.eks eller det spirende forår med alle de magiske og forunderlige ting. Men det var ikke det, jeg ville ind på i denne ombæring. Nej, lige nu undrer jeg mig over, at der er så meget, vi menneske mener, vi har *krav* på. Jeg undrer mig ikke over, at der er meget, vi ønske os, drømmer om, håber på og beder til. Hvad var vel livet uden drømme og håb? Nej, det underlige er, hvad vi synes, vi har *krav* på.

Nu for eksempel selve livet. Et sted i baghovedet har vi nok en vag forestilling om, at på et eller andet tidspunkt hugger leen. Vi opfatter også, at børn dør vuggedøden, at unge mænd kører sig ihjel på motorcykel, at mødre dør af kræft. Men det er de *andre*. Selv har vi

ret til at leve. Som minimum indtil trætheden melder sig i en fjern tåget alderdom.

Lad os nu sige, at et 50-årigt hjerte er slidt op. Nogle vil tale om en uheldig skæbne. Nogle vil sige Guds vilje, og en anden lille håndfuld vil kalde det meningsfyldt, noget som vi selv eller andre skal lære af. Men de sidste er så få, så dem glemmer vi hurtigt igen.

Mange vil tale om uretfærdighed. Og så er det vi støder på *kravet*. Kravet om et nyt og friskt hjerte.

Som noget nyt i verdenshistorien siger vi nu: »Hvorfor skulle jeg nøjes med et sølle hjerte? Jeg vil have to! Tre om nødvendigt! Koste hvad det vil - samfundets penge og medmenneskers smerte og tvivl. Når man *kan* transplantere et hjerte, så er det min ret at få et!«.

Naturligvis kæmper et menneske for sit liv, den drift er indbygget i os. Men at vi kan opleve det som et retmæssigt krav at få en andens hjerte, når ens eget ikke vil mere - det undrer mig.

Hvorfor bliver vi bitre, når vi rammes af sorger og skilsmisse, af arbejdsløshed eller konkurs? Hvorfor er det uretfærdigt? I forhold til hvem eller hvad? Er det mere uretfærdigt at være barnløs end at være blind? Hvor på *uretfærdighedsskalaen* rangerer tab af ægtefælle eller barn? Hvorfor bilder vi os selv ind, at vi har ret til et liv i sikkerhed for sorg og smerte og afkald.

Er det ikke netop den falske ide om sikkerhed, som kan vælte os, når vi rammes? Hvorfor er det netop mig der skal rammes? Denne følelse af at være uretfærdigt, urimeligt ramt kan få os til at stivne. Og så kan det ende med, at bitterheden bliver en endnu større ulykke.

Vi må nok erkende, at *retfærdighed* ikke findes på denne klode, og så iøvrigt indrettede vor tilværelse herefter.

Jørgen R.

set i Kæden, Sct. Georgs Gildet i Værløse

Glædesserum

Glæden har besat mig
jeg har fået glædesserum
det sprudler i mit indre
hjerte og sind
bobler og syder af glæde
en glæde
der smitter af på mine omgivelser.

Der er forårsdufte overalt
våren er kommet
bøgen er sprunget ud
står i fuldeste flor.
Anemonernes duft glæder mit inderste
mine sanser er skærpede
i dag
har jeg fået livet forærende
i kærlighedens navn.

*Gerda Bekker Iserhorst
set i 9. Sct. Georgs Gilde i København*

Sandheden • retfærdigheden

Se højsædets kertes står tændte, i aften til ære for dig.

Til ære for vor jubilar, Erik.

Til ære for vor væbner, Annelise.

Til ære for dig, min kære gildebror.

De to lys, der har stor symbolsk betydning i vor gildehal.

Det ene symboliserer sandheden, - Det andet symboliserer retfærdigheden. Høje mål, som vi lover at stræbe efter. Ret kun ryggen og tal sandt, sang vi i væbnersangen, og det lover vi hinanden. Det er en del af vor kultur, at sandheden skal frem. Det er også en del af andre kulturer, og således er sandhedsbudet et

af de fem bud i buddhismen, men er det mon den samme sandhed, som vi taler om?

I juridisk henseende skulle det vel være muligt at afgrænse begrebet, enten taler man sandt eller usandt. Ja, oven i købet sværger man på, at man kun vil sige sandheden, og ikke andet. Men alligevel tvivles der på vidnernes udsagn. De gennemhulles, og til sidst ved det stakkels menneske hverken ud eller ind. Den lille frk. Vipstjært i visen om det at vidne i nævningetinget, ja, hun klædes fuldstændig af, hun svines til, og dog mente hun, at det var sandheden om et mord, hun kom med.

Sandheden er ikke så ligetil. - Sandheden har det med at være så stærk, så voldsom, at man ikke kan eller tør sige den. Så bruger man en lille nødløgn, det kan man føle sig forpligtet til, men det er med nødløggen som med karamellen, der vokser i munden. Jo mindre nød, jo mere løgn, og til sidst kam man ikke finde ud af virvaret. Sandheden er blevet væk, og ingen, end ikke én selv kan genfinde den. Således går det også, når fantasien får overhånd, da kan det være vanskeligt at skelne mellem indbildning og virkelighed.

Ja, men man kan da holde sandheden for sig selv, så har man da ikke været usand over for andre. Men da er man jo heller ikke sand. Så ved andre ikke, af hvilken opfattelse man er, og da kommer det til at virke som en nødløsning, og den var det ikke så godt med.

Det er da temmelig besværligt, det med sandheden, men med sandheden er det vel sådan, at den først får sin betydning, når den ses i forbindelse med det forhold, vi har til hinanden som mennesker. Taget ud af en sammenhæng, bliver den til noget underligt udefinerbart noget.

Sandhed og kærlighed bliver da størrelser, der følges, og kun i sandhed og kærlighed til dit medmenneske er du et helt menneske.

Det andet lys, der symboliserer retfærdigheden, er også et af de høje krav, der stilles os i en valgssituation. Er vi i stand til at afgøre spørgsmål om retfærdighed? Er det i det hele taget millimeterretfærdigheden, der er tale om?

Måske menes der med retfærdighed: »Ret færd«, og da er det din egen færden gennem livet, der er tale om. En færden, der kun i samspillet med andre kan være »Ret færd«, i samspil med familie og samfund.

I gildet søger og finder vi hjælp til denne færd. Gennem gildelov og -løfte lover vi at stræbe efter at efterleve de krav, der stilles til vor færd, og i aften er vi, da Annelise aflagde sit væbnerløfte blevet mindet derom.

Denne stræben, dette sammenhold er, hvad lysenes flammer minder os om. Om det, vi lovede hinanden i lejrbalets skær, og om det, vi senere gentog foran højsædet.

Inger skrev i sang om gildeloven følgende:

*Gildet, ikke kun for gilde
ikke kun for samværs fryd
Gildet, det er det at ville
føre sværd og spidse spyd.
Broder, søster ræk mig hånden
ene er man alt for svag.
lad os bære gildeånden
ud til dåd i fremtids sag.*

*Bodil Jølver Larsen, gildemester
set i Vadestedet, Sct. Georgs Gildernei
Vejle*

»Jeg holder så meget af dig«

En mand kommer forfærdelig tilredt ind på skadestuen. »Er De gift?«, bliver han spurgt i modtagelsen. »Nej«, svarer manden, »jeg er væltet på min knallert«.

Den lille vits handler jo om ægteskabet. Og det er der så mange vittigheder, der gør. Pointen er ofte, at ægteskab er en forfærdelig binding, der til tider koster skrammer.

Nu vil man nok ikke kunne forlange både at tage del i selve livet og at undgå skrammer. Men man kan da i det mindste spekulere lidt over, hvad der er det væsentlige i et godt parforhold.

Det er noget sludder, at det er de store ting, der er afgørende i et ægteskab. Det passer ikke. Det er småtingene, der har betydning.

En fornem titel, en luksusvogn af format, hyppige og dyre besøg på restaurant, statusbetonede tjenesterejser til det store udland! Alt sammen kan være godt nok, men er desværre alt for ofte blot flugtmuligheder, vi benytter os af, fordi vi er bange for usikkerheden.

Og intet ægteskab er vist nogensinde blevet reddet af statussymboler.

Nej, det der betyder noget, er småtingene. - En glad hilsen. - Et glad smil. - En lille opmærksomhed nu og da. Og så naturligvis de ord, der altid bør følge efter: »Jeg holder så meget af dig«.

Jeg ved ikke, om vi hjemme hos os er gode nok til småtingene. Men vi over os da. Vi er jo gildebrødre og gør derfor også af den grund vores bedste for at gøre livet lysere og gladere for andre. Og »andre« - det er vel også den man har valgt at leve livet sammen med.

Skrev Hanna
i Gløden, Sct. Georgs Gildet i
Ledøje-Smørum

Næstsidste nyt fra sprogfronten

Engang kaldte man en skovl for en skovl og en person for en spade, hvis man syntes, vedkommende var ubegavet. Nu hedder det ikke længere en skovl, men »arbejdsredskabet for gør-det-selv-manden«. Og i dag skoser man ikke en ubegavet person, men priser i stedet personens »høje sociale intelligens« - hvis personen da ellers er blot en smule omgængelig.

Her er en mini-guide (før: vejledning) i sprogets konstante udvikling. Den vil i sagens natur altid være ufuldstændig og lidt bagefter. En god huskeregel er, at hvis kvalitetsindtrykket af et produkt og en service er billigt, bliver det pakket ind i dyre ord.

Hvad hed det dengang

Hvad hedder det nu

sammenkædning • kobling
koncentreret/kompakt • ultra
ultra • ekstrem
klageskranke • serviceafdeling
rationalisering • organisationstilpasning
fråds • storkøb
ble-snip • lækagebarriere
ældre • senior
overdrevent forbrug •
beskæftigelsesfremmende adfærd
chikaneret på efterløn • naturlig afgang
forbud • embargo
fremmedartet • etnisk
underlødige, amerikansk tv-bras • mini-serie
underlødige, amerikansk ugebladsroman •
bestseller
»fusionen kostede 65 arbejdspladser« •
»fusionen gav en effekt på 65«
set i Broen, Sct. Georgs Gilderne i
Vordingborg

AKTUELLE ADRESSER:

LANDSGILDELEDELSEN:

Landsgildemester Niels Rosenbom,
Hallumvadvej 6, 6851 Janderup 7525 8528

Landsgildekansler Søren Adeltoft, Turkisvej 6A,
5210 Odense NV 6616 5683

Landsgildeskاتبمستر Per Christensen,
Gormsvej 14, 4200 Slagelse 5352 8066

Vicelandsgildemester Hanne Monberg,
Ibsensvej 47, 2630 Taastrup 4299 6841

Vicelandsgildekansler Ole Krogsgaard,
Lisedalsvej 13, 9200 Aalborg SV 9818 1125

Vicelandsgildeskاتبمستر Karin Boldsen,
Havnevej 28, Jegindø, 7790 Thyholm ... 9787 9270

PROVINCIALMESTRE:

Nordjylland: Kirsten Bethe, Thormodsvej 12,
7760 Hurup Thy 97 95 22 04

Midtjylland: Tove Borup,
Silkeborgvej 70, 8653 Them 8684 8989

Syddjylland: Hanne Andersen, , Fiskerivej 13, Norå,
6740 Bramming 7517 3789

Fyn: Svend Christoffersen, Saugstedlund 40,
5600 Faaborg 6261 8181

Nord- og Nordvestsjælland: Mogens With,
Lokesvej 12, 4300 Holbæk 5343 5592

Storkøbenhavn & Bornholm: Ole Olesen,
Fortvej 151, 2610 Rødovre 3670 4329

Sydsjælland & Lolland-Falster: Niels Jørgen
Hansen, Sakshøj 28, 4800 Nykøbing F. 5485 4232

INTERNATIONALT UDVALG, formand
Hanne Monberg, Ibsensvej 47,
2630 Taastrup 4299 6841

PIM:

Nordjylland: Kiss Messmann, Søndergade 43, 3.,
9000 Ålborg 9812 5222

Midtjylland: Kirsten Gammelgaard, Urbakkevej 14,
8450 Hammel 8696 1374

Syddjylland: Povl Erik Lundh, Romerparken 19,
6000 Kolding 7550 7362

Fyn: Bessie Nielsen, Bagergade 32
5700 Svendborg 6220 1517

Nord- og Nordvestsjælland:
Jørgen Gybel Jensen, Sejrovej 6, Vor Frue,
4000 Roskilde 4235 8684

Storkøbenhavn og Bornholm:
Jette Dyhring Pedersen, Kærvang 6, 4623 Lille
Skensved 5366 9413

Sydsjælland og Lolland-Falster: Bjarne Brøgger,
Alstrup Skovvej 29, 4840 Nørre Alslev .. 5383 2118

GAMBIA PROJEKTET:

Hanne Vibe, Vodroffsvej 22,
1900 Frederiksberg C 3139 6609

KURSUSUDVALGETS FORMAND:

Ole Krogsgaard, Lisedalsvej 13, 9200 Aalborg SV
9818 1125

PUM:

Nordjylland: Ole Krogsgaard, Lisedalsvej 13,
9200 Aalborg SV ..... p. 9818 1125 / f. 9823 2211

Midtjylland: Leif Stilling, Slugten 8, Hald Ege,
8800 Viborg 8663 8729

Syddjylland: Lis Møller Jensen, Kirkegade 24,
6740 Bramming 7517 2766

Fyn: Morten Jensen, Frejåsvenget 4,
5700 Svendborg 6222 1160

Nord- og Nordvestsjælland: Arne Dahl,
Labæk 56, 4300 Holbæk 5343 1250

Storkøbenhavn og Bornholm: Hanne Borgstrøm,
Ruskær 15, st.tv., 2610 Rødovre 3175 9485

Sydsjælland og Lolland-Falster: Leif Hjorth,
Jens Baggesensgade 24, 4220 Korsør .. 5357 5403

RODBJERGGAARD:

Kaj Thygesen, Seestgårdvej 5,
6000 Kolding 7550 7140

SCT. GEORGS FONDEN:

Leif Pedersen, Risvangen 30,
4100 Ringsted 5361 6463

SCT. GEORG - REDAKTØR:

Børge Juul Jensen, Ahornvej 9,
8500 Grenaa 8632 0871

DET DANSKE SPEJDERKORPS:

Lundsgade 6, 2100 København Ø 3526 1211

KFUM-SPEJDERNE I DANMARK:

Gammel Vartov Vej 16, 2900 Hellerup .. 3129 2666

KFUK-SPEJDERNE I DANMARK:

Rosenborggade 3, 1130 København K .. 3312 9538

DANSKE BAPTISTERS SPEJDERKORPS:

Gl. Gugvej 21, 9000 Ålborg 9816 6250

ASGER VESTDRP

FYRREBAKKEN 6

3600 FREDERIKSSUND

Seniorløb

Mange gilder laver hvert år et spejderløb - ofte kaldet økseløb. Det har været en god tradition i mange år, og helt sikkert en aktivitet, der skal holdes fast i.

Desværre er disse arrangementer næsten altid beregnet for aldersgrupperne op til senioralderen - ja, det ses da ofte, at netop senior-spejderne i stort omfang bruges til postmandskab for at supplere gildebredre m.fl.

Stadig flere gilder har fået øjnene op for, at seniorerne er netop dem, der laves mindst for. Jeg ved ikke, hvor mange steder i landet, der laves specielle arrangementer for seniorer, men det kunne være til inspiration for gilder i hele landet, hvis vi her i Impuls fik nogle forslag til, hvordan et seniorarrangement kunne laves.

**Ideer til
senior
arrangementer
udbedes !**

Jeg ved at Køge, Slagelse og Lolland-Falster har seniorarrangementer hvert år - mon ikke der skulle være flere.

Send et program til *Impuls*, så vil vi i de kommende numre viderebringe dem her i bladet.

red

HUSK AT VIDEREGIVE IMPULS TIL DIN EFTERFØLGER

IMPULS

IMPULS udgives af Sct. Georgs Gilderne i Danmark, Mikkel Bryggers Gade 1, 1460 København K., tlf. 33 32 27 33 fax. 33 32 29 91 og sendes til samtlige gildeledelsesmedlemmer. *IMPULS* udkommer 4 gange årligt.
Redaktør: Bjarne Brøgger, Alstrup Skovvej 29, 4840 Nørre Alslev - tlf. 53 83 21 18 • Fax efter aftale